

opusdei.org

A csodálatos időmegszorozódás

a costa ricai mérnök és
háziasszony, Silvia Coto
életében

2012.02.28.

Az Opus Deit 18 évvel ezelőtt
ismertem meg, röviddel azután, hogy
a férjemet is megtaláltam.

Visszatekintve azon gondolkodom,
mi érintett meg annyira őbenne.

Talán egyszerűen a kellemes jelleme
tette, jó volt, emberséges. Ma már
valamivel jobban ismerem a lelki
kifejezéseket, ezért azt mondom:

ezek az ő természetes erényei voltak. Tulajdonképpen így kezdődött az Opus Deivel is a kapcsolatom. Ma már tudom, hogy sok jellemvonását, amit én olyan kellemesnek találok, az édesanyjától tanulta, aki szupernumerária az Opus Deiben. Akkoriban már az Opus Dei számomra "egy jó dolog" volt, de hogy ez mit fog később jelenteni, arról fogalmam sem volt.

Összeházasodtunk. Jöttek a gyerekek. Ezzel együtt a küzdelem a prioritásokért és egy meghatározott értékrendért az életben. Jó anya akartam lenni, de jó mérnök is akartam maradni: tehát a szokásos nehézség. Kezdetben a munkámban meglehetősen sikeres voltam és a cégemben már pár év alatt néhány fokozatot léptem előre. Nos, játszottam a gondolattal, hogy elkötelezem magam az Opus Deinek, amit messzemenően "egy jó dolog"-nak tartottam. Emögött állt az

elvárás: itt majd segítenek nekem a nehézségeket leküzdeni.

Fokozatosan ért meg bennem a meggyőződés, hogy az én jelenlétem, mint feleség és anya egy hatalmas ajándék Istentől. Ezzel egy időben világos lett számomra, hogy az otthoni munkámat ugyanazzal az elhivatottsággal és lelkesedéssel tudom csinálni, mint mérnökként a munkámat.

A kulcsot ehhez a felfedezéshez egy mondat szolgáltatta, amire egyszer rátaláltam: "Életem minden perce közelebb vezethet Istenhez".

Imádkozva mindig ezen elmélkedtem újra és újra - és a hatás nem maradt el. A házimunkát egészen új oldalról tudtam elvégezni. Számomra egyre világosabb lett, hogy az ember ezt a munkát valóban szeretettel tudja végezni. Hogy az ember ezzel egy értelmes szolgálatot tesz a többieknek, akiket szeret - és

mindenekelőtt azt is jelenti, hogy szolgálatot végez Istennek.

Így lett az odaadásomból a gyerekekért és a nevelésükért egy tisztább cél. Segíteni akartam nekik abban, hogy jó keresztényként éljenek, úgy, hogy itt a földön értelmesen és boldogan éljenek, és egy nap Istennel találkozhassanak.

Egy különösen érdekes tapasztalatot gyűjtöttem az idő vonatkozásában. Rejtély volt számomra, hogy mi történt. Az időm megnyúlt volna? Több idő lenne valahogy? Korábban alig volt elég az időm a kétféle hivatásomhoz, az irodában az íróasztal mellett és otthon a háztartásban. Nem tudtam a munka e két fajtáját igazán összehangolni, hanem legfeljebb éppen hogy csak elvégeztem. De most ment: egy fajta csodálatos időmegsokszorozódás történt. És ehhez még az imára szánt idő sem lett rövidebb: személyes

elmélkedés, rózsafüzér, szentmise - ezeket még inkább a munkanapokon is végeztem.

Egyre érezhetőbben tapasztaltam: minél jobban engedem a tanultakat és a valóságot az életemben összeolvadni, annál könnyebben tudok Istennel együttműködni. Ez persze azt feltételezi, hogy egészséges törekvésem legyen arra, hogy jól dolgozzam, jóemberként éljek, hogy az erőmet a szeretetből, a hitből és a reményből nyerjem. Ebből fejlődött ki teljesen magától az a vágyam, hogy felebarátaimat közelebb vigyem Istenhez.

Igen, a csodálatos időszaporodásnak hála, egy régi vágyamat is megtudtam valósítani mint hobbit és megnyitottam egy kis üzletet sárgarézből és ónból készült ajándéktárgyakkal. És ami a legszebb: a házi feladatot a gyerekekkel, ami nekem eddig csak

stresszt okozott, most élvezettel végzem, mint kikapcsolódást és Istenközelséget.

Ezen kívül néhány hónapja egy nevelési projektben is közreműködöm, amit San Jose de Costa Ricában az Opus Dei tagjai kezdeményeztek. Surinak hívják a projektet és több szintje van, egy leányiskolával indul, következik egy szakiskola, majd egy képzési központ, amelyben felnőtt asszonyok azt tanulják meg, hogy hogyan indítsanak be egy üzletet, ami által több pénzt vihetnek haza.

Ha visszapillantok az elmúlt 18 évemre, azt kell mondanom, mennyi mindent fogtam föl és gyakoroltam be! Ezek mind apró csodák. Ami korábban elérhetetlen volt, most sikerül. De mindenek előtt a csodálatos tapasztalat az időmegsokszorozódással. Majdnem elnevettem magam, amikor egy nap

az egyik fiam azt mondta: "Elkísérlek
a templomba, talán akkor én is
rendezni tudom az időmet."

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-csodalatos-
idomegsokszorozodas/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-csodalatos-idomegsokszorozodas/) (2026.03.11.)